

2026/11/01 – Ε' Λουκά

Κενό. Μεγάλο μάλιστα.

Έτσι θα χαρακτηρίζαμε τη ζωή του πλουσίου.

Φαίνεται να δραστηριοποιείται κάπως. Το μόνο που κατάφερνε όμως, ήταν να μεγαλώνει το κενό. Να γίνεται χάος.

Πώς λοιπόν γεφυρώνεται τούτο;

Χωρίς σχετικές ενέργειες, δεν καταφέρνει τίποτε. Αντίθετα μάλιστα. Όλα γίνονται χειρότερα.

Σανίδα σωτηρίας δεν φαίνεται στον ορίζοντα.

Και η περιουσία του; Μα ποιος είπε πως οι περιουσίες και οι απολαύσεις γεφυρώνουν χάσματα; Γεμίζουν κενά;

Τραγική λοιπόν η θέση του.

Τί κάνει λοιπόν για να λύσει το πρόβλημά του; Τίποτε. Ευφραίνεται. Είναι ευχαριστημένος με αυτά που έχει. Δεν ανησυχεί. Όχι.

Χάνει τη ζωή του έτσι. Και λοιπόν; Ποιος του είπε όμως κάτι τέτοιο;

Εμείς, ως παρατηρητές, βλέπουμε κάτι. Είναι η ανοιχτή πρόκληση του Λαζάρου. Ήταν άρρωστος. Ήταν γέρος. Και φτωχός. Και ανήμπορος. Χορταίνει(;) με τα ψίχουλα του τραπέζιού του πλουσίου.

Ο πλούσιος, συνεχίζει τη ζωή του αδιάφορος.

Φωτογραφία μας παρουσιάζει το Ευαγγέλιο σημερινών πραγματικοτήτων. Πλήθυνε η ανομία. Έχουν και τα ναρκωτικά τη μερίδα τους.

Η αλόγιστη χρήση του πλούτου και η ανισομέρεια των αγαθών, λειτουργούν σε βάρος της κοινωνίας μας.

Θύματα; Εκατομμύρια. Και στον τομέα τον πνευματικό, τα πιο τραγικά. Εύκολους παραδείσους οι νέοι αναζητούν. Και όταν ανακαλύπτουν ότι δεν υπάρχουν, γίνονται σκλάβοι παντοίων εχθρών. Απογοητευμένοι γυρίζουν με καταματωμένα της ψυχής τα φτερά.

Το κενό άραγε υπάρχει απλώς στην κοινωνική διαστρωμάτωση; Οι δικές μας οι περιοχές; Οι οικογένειές μας;

Το να γινόμαστε κριτές της κοινωνίας, δεν λύνει προβλήματα. Το να εφησυχάζουμε για τη δική μας οικογένεια, μόνο ψευδαισθήσεις δημιουργεί. Εξετάζουμε καθόλου τα του οίκου μας; Και αν εκεί διαπιστωθούν έλη, πώς αντιδρούμε; Σηκώνουμε τον δείκτη επιτιμητικά και ρίχνουμε στους απόντες τις ευθύνες; Ωραιολογούμε για την εποχή μας; Παραπέμπουμε τη βδελυγμία στον γείτονα πάντα;

Μιλά κανείς για ανάγκες; Μήπως είναι καιρός να θυμηθούμε και τη μέγιστη αιτία της καταστροφής του πλουσίου τούτου; Για την αγάπη μιλούμε. Και είναι αρετή βασικότατη. Απαραίτητη σε κάθε άνθρωπο. Και λείπει τόσο...

Πολλοί ακούγονται να λένε ότι δεν υπάρχουν φτωχοί. Και είναι λάθος. Χρειάζεται απλώς σωστή έρευνα. Και θα τους ανακαλύψουμε.

Κι οι πονεμένοι; Οι άρρωστοι; Οι νηστικοί; Τα ορφανά; Οι θλιμμένοι; Αυτοί που έχουν ανάγκη ένα λόγο παρηγορητικό;

Ίσως να επιχειρούμε κάτι. Είναι αρκετό;

Όταν ακούμε το ευαγγέλιο της Μελλούσης Κρίσεως, έχουμε αποκαλύψεις.

Λέμε στον ταλαιπωρημένο «Υπομονή». Δηλαδή; Και άμα μας ρωτήσει κάποιος «από πού την αγοράζουμε;» Τι θα πούμε;

Οι άρρωστοι λοιπόν. Ναι. Κάναμε και σήμερα το καθήκον μας, σκέφτονται, και με ήρεμη(;) συνείδηση πηγαίνουν για ύπνο.

Πολλά τα λάθη και οι επιπτώσεις μεγαλώνουν.

Επανευαγγελισμός χρειάζεται λοιπόν. Με την ανάλογη σοβαρότητα. Και την αγάπη.

Και όλα θα αλλάξουν. Είναι ο μοναδικός δρόμος.

+ ο π. Γ.